

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

30. 10. 2023 - 05. 11. 2023

motto týdne:

„Ten, kdo doufá v Boha a spoléhá se na něj, je jako strom u vody.“

PONDĚLÍ 30. 10. sv. Angela de Acrio, kněze OFM Cap

Lk 13,10-17; Žl 68,2+4.6-7ab.20-21 Komentář: **Řím 8,12-17**

Neškodí připomenout ani dnešnímu křesťanovi, že náš vztah k Bohu není otroctví, ale synovství. Právě vědomí společného Otce tvoří bratrské vztahy.

ÚTERÝ 31. 10. sv. Wolfganga, biskupa

Lk 13,18-21; Žl 126,1-2ab.2cd-3.4-5.6 Komentář: **Řím 8,18-25**

Lidský hřích, sobectví působí porušení: nejen naší duše, ale i přírody, kterou člověk svým počínáním otravuje. Celé tvorstvo doslova úpí očekáváním. Od člověka, který dostal „první dary Ducha“ očekává Bůh rozumnější chování...

STŘEDA 01. 11. Slavnost Všech svatých

Zj 7,2-4.9-14; Žl 24 (23), 1-2.3-4ab.5-6; 1 Jan 3,1-3 Komentář: **Mt 5,1-12a**

Svatost – otevřenost vůči Bohu a splynutí s Jeho dobrotou. Dnes se mohu zamýšlet nad tím, kolik „nekanonizovaných“ světců jsem v životě potkal. Je totiž dost lidí, pro které text blahoslavenství představuje reálný návod!

ČTVRTEK 02. 11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Řím 5,5-11; Žl 116(114),5+6.(115)10-11.15-16ac; Lk 23,33.39-43

Komentář: **2 Mak 12,43-46**

Víra ve vzkříšení člověkovy těla – tedy celého člověka – je v této knize ze 2. století před Kristem jasně vyjádřena. Mě navíc má myšlenka na Kristovo vzkříšení naplnit nadějí na shledání s těmi, kterým už teď mohu pomáhat modlitbou.

PÁTEK 03. 11. sv. Martina de Porres, řeholníka

Řím 9,1-5; Žl 147B,12-13.14-15.19-20 Komentář: **Lk 14,1-6**

Z přítomnosti Ježíšovy neměli radost, ale dávali si na něho pozor. Kéž takový nikdy nejsem – ani ve vztahu k církvi...

SOBOTA 04. 11. památka sv. Karla Boromejského, biskupa

Řím 11,1-2a.11-12.25-29; Žl 94,12-13a.14-15.17-18 Komentář: **Lk 14,1.7-11**

Láska k Pánu ať vyplývá z radosti z jeho přítomnosti. Ani nemusím být na nejbližším místě u něj. Model pro uspokojivé vztahy v církvi!

31. neděle v mezidobí - Cyklus A - 05. 11. 2023

Mnozí z nás si táhnou životem nejedno břemeno. Právě slovo „břemeno“ by se dalo vytknout jako jedno z témat této neděle, a to především ve vztahu k církvi a jejím nárokům. Co je to nejpodstatnější pro život podle evangelia a co jsou zbytečné, či dokonce nesmyslné podružnosti, které jsme si sami nabrali nebo nám je naložili lidé kolem církve či kostela a nejsou ani požadavkem Krista, ani požadavkem skutečné církve? Co vnímáme jako to nejpodstatnější v praxi naší víry?

1. ČTENÍ

Malachiáš vystupuje po návratu z babylonského zajetí (asi po roce 516 před Kr.). Lid se vrátil do rozvrácené země, nefunguje ani bohoslužba, kněží jsou velmi ledabylí ve své povinnosti přinášet oběti, vyučovat a modlit se.

Mal 1,14b – 2,2b.8-10

Jsem mocný Král – praví Hospodin zástupů – moje jméno je obávané mezi pohany. Nyní platí vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů – stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, mnohé jste pohoršili, že opustili Zákon, a porušili jste smlouvu s Levim – praví Hospodin zástupů; proto i já jsem vás vydal v potupu a ponížení u všech lidí, protože jste nezachovávali mé příkazy a byli jste straničtí ve výkladu Zákona. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč tedy jeden s druhým jedná věrolomně, a tak znesvěcuje smlouvu našich otců?

ŽALM 131

Modlitba je především postoj srdce, ve kterém se otevíráme Bohu. Nejde o poučování jiných, jde o vlastní postoj důvěry vůči Pánu. Všimněme si, že žalm nachází odraz i ve druhém čtení.

Odpověď: Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!

Hospodine, mé srdce se nevypíná, – nevyvyšují se mé oči,

– neženu se za velikými věcmi, – pro mě nedostižnými.

Spíše jsem uklidnil a utišil svou duši – jako dítě na matčině klíně;

– jako dítě, tak je má duše ve mně.

Doufej, Izraeli, v Hospodina, – nyní i navěky.

2. ČTENÍ

V nejstarším novozákonním spise se svatý Pavel velmi osobně obhajuje. Motivací pro hlásání evangelia mu byl Pán a láska k těm, kteří uvěřili. Proto si podobně jako rodič dovolil některé napomínat (verše 11–12). Poslední verš je důležitým dokladem, jak již tehdy autor chápal pojem Božího slova!

1 Sol 2,7b-9.13

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti. Tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři, na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží – vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

EVANGELIUM

Ježíš vstoupil do Jeruzaléma těsně před velikonočními svátky. Již nezbývá čas a situace je vyhrocená. V kapitolách 21–22 došlo k více ostrým konverzacím s farizeji a zákoníky. Nyní se Ježíš obrací k zástupu a shrnuje předchozí disputace kritikou znalců víry a Písma. Je zřejmé, že tak riskuje vlastní život.

Mt 23,1-12

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké štrápce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají ‘mistře’. Vy však si nedávejte říkat ‘mistr’, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‘otec’, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat ‘učitel’, jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

K ZAMYŠLENÍ

Pán Ježíš ve 23. kapitole Matoušova evangelia shrnuje své veřejné vystoupení, a to především s ohledem na mnoho diskusí, které vedl s farizeji a učiteli Zákona. Nelze nevidět pokrytectví, se kterým se střetl, stejně jako formalismus, bazírování na slovíčkách, hádání se o detaily... To, s čím se setkal, nebyla zbožnost, ale sebezprezentování, touha po moci či uznání. Kristovi následovníci nemají „sbírat“ společenské uznání ani politické body. Heslem vedoucích v církvi má být: „Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem.“ Proto Pán odmítá, aby jeho následovníci lpěli na vznešených titulech. Nikoli klanění se představitelům, ale snaha ulehčovat břemena jedni druhým. Služba a nikoli deformace, manipulace či podobné

praktiky. Evangelium je zvěst o svobodě a nikoli o systému břemen. Avšak to neznamená, že mezi členy církve včetně vedoucích nemají být vztahy postaveny na slušnosti, korektnosti a vzájemné úctě.